

Davant l'augment de la cruesa de la repressió, les dones que ja estaven al capdavant, van fer més passos endavant.□

Quatre ciutats importants estan sembrades de trinxeres, com una mesura de protecció davant les incursions de grups paramilitars.

Gairebé 200 vides, prop de mil 500 persones ferides i desenes de lesionades, ha estat el resultat de la matança iniciada pel Govern de Nicaragua el 18 d'abril d'enguany. En resposta, hi va haver un dia d'aturada nacional que va parar el país el passat 14 de juny convocat per La Alianza Cívica por la Justicia y la Democracia que reuneix organitzacions, empresa privada, estudiants i moviment camperol, entre d'altres.

Mentrestant, quatre ciutats importants es troben sembrades de trinxeres, com una mesura de protecció davant les incursions de grups paramilitars i Policia Nacional que disparen indiscriminadament en un fallit intent d'aturar la rebel·lió iniciada pel moviment estudiantil espontani.

En una successió d'esdeveniments canviants ràpidament la imatge de país estable amb societat apàtica, es va fer miques. El periodista del diari La Prensa, **Fabián Medina** resumeix així el desenvolupament de la crisi: "Fa dos mesos derogar el decret INSS (Seguretat Social) hauria calmat els ànims.

Ortega

va matar i ja no va ser suficient. Fa un mes avançar eleccions hagués calmat ànims. Però va seguir matant i ja no és suficient. Ara la seva renúncia podria calmar ànims. Si segueix matant, ni això serà suficient".

Entre els morts hi ha nens, a l'escola de la Catedral de León, **Sandor Dolmus** de 15 anys, que al costat de la seva mare i veinatge aixecava una barricada;

Álvaro Conrado

qui el primer dia de l'aixecament passava aigua als universitaris atacats amb bombes lacrimògenes, i el passat dissabte 16, dos nadons:

Matías

i

Daryeli

Pavón

, de tres mesos i tres anys, calcinats al costat de la seva família, en un incendi atribuït per supervivents i veïns a la Policia i a turbes de l'anomenada Joventut Sandinista.

La matança ha estat dirigida principalment a joves i la població ha sortit en defensa de les seves vides. Pel que sembla en un error de càlcul, com va assenyalar el rector **Ernesto Medina**, la intenció era aixafar ràpida i sagnantment la protesta. El 30 de maig, Dia de las Madres, es va realitzar la marxa més multitudinària de totes a Managua, la capital, com una forma d'honorar les mares dels caiguts en les protestes, en aquells dies uns 80 joves.

No obstant això, l'ambient de festa cívica en què participaven famílies amb nadons en cotxets, persones grans o en cadires de rodes, nenes i nens vestint vestits típics, va canviar els somriures pels crits quan la gent va ser atacada per francotiradors i grups paramilitars afins al Govern. Més de 50 persones van resultar ferides després de l'atac.

Davant l'augment de la cruesa de la repressió, les dones que ja estaven al capdavant, van donar més passos endavant. Des dels primers caiguts, la mare d'un dels joves assassinats, aixecant els braços al cel es va enfrontar a un esquadró de antimotins cridant, "mateu-me, per

què vull viure si ja m'heu matat el meu fill?". Actes heroics i gairebé incomprendibles s'han vingut repetint pel territori nacional.

A la ciutat del nord de Jinotega, un altre grup de dones cridava i una va sortir a agenollar-se enfront dels antiavalots preguntant perquè paressin la matança. Aquestes forces fan servir fusells Dragonov, de fabricació russa i d'ús exclusiu per a francotiradors. Dies després va circular el vídeo d'una dona que surt de casa i camina sola cap als antiavalots reclamant a crits que parin de matar. Darrere s'escolta a la seva filla que la crida intentant aturar-la, però ella avança cridant: "Nosaltres defensem els nostres fills, vostès d'on són? 'Aixequem barricades per protegir-nos!". A mesura que avança, la gent del barri se li va unint i quan arriben als militars, i després d'intercanvis verbals, els uniformats retrocedeixen sense donar-los l'esquena al so de les cassoles que fan sonar les dones.

El "tinc cura de la vida dels seus fills" va motivar la participació de les dones adultes a la guerra de la insurrecció armada de 1979, i sembla estar movent a les dones a protagonitzar aquesta nova rebel·lió. El que va ser un esdeveniment únic es repeteix a Nagarote, municipi de l'Occident del país, on les dones van manifestar-se en una processó religiosa per exigir que la Policia abandonés el lloc. També va passar a Las Maderas municipi de la zona central, on grups armats de xoc afins a Ortega s'havien apropiat de la població desmuntant les barricades i registrant habitatges.

Però no només es tracta de defensar fills, sinó de lluitar per la democratització del país. I en aquesta trinxera destaquen les dones. En aquesta rebel·lió també les joves, són a primera fila a les barricades construïdes per contenir la repressió.

Masaya, León, Jinotepe, Diriamba, Matagalpa i barris orientals de la capital estan plens de barricades i només en l'occidental ciutat de León s'hi van aixecar 400 barricades, mentre que la premsa reporta 700 barreres obstruint el trànsit per evitar el desplaçament de forces militars del Govern. Les barreres, situades a l'entrada o sortida de les ciutats, no són permanents, la Policia les desfà i tot i que molts nois joves han mort, estudiants, joves, dones i homes, les tornen a aixecar. D'una llista de 14 persones detingudes en les protestes del 12 de juny, i presumptament retingudes en la temuda presó del Chipote, dues eren dones joves. A Twitter algunes s'identifiquen amb el lema *La revolució serà feminista o no serà*.

Están a les barricades, i potser per això, algunes pancartes diuen: "No cobrem peatge, ni assatgem a les dones". La majoria usant pseudònims relaten la doble lluita per la

democratització del país i contra el masclisme. **Maya Lilith** diu en un tweet: "Vaig sortir de la UPOLI, [universitat emblemàtica de la lluita], perquè eren masclistes i ens volien posar a cuinar".

A Twitter algunes es comuniquen agrupades en Red de Arlenes Siu, en memòria d'una jove guerrillera, immortalitzada en una cançó de **Carlos Mejía Godoy**, El *cenizonte* pregunta per Arlen. Les dones han protagonitzat moltes de les lluites socials durant el govern d'onze anys dels Ortega - Murillo. Van ser elles les que es van alçar per aturar la repressió en contra de la transnacional -minero B - 2 Gold l'any 2015, i les dones de Rancho Grande, Matagalpa, són les que van mobilitzar la seva comunitat fins a aconseguir que el govern anul·lés un permís per a l'exploració minera.

El moviment camperol anti canal, ha tingut entre els seus líders a la camperola **Francisca Ramírez**, que s'ha guanyat el respecte de la població que considera que lliurar la majoria de la concessió canalera a l'empresari xinès

Wang Ying

, constitueix una lesió a la sobirania nacional, i una amenaça a la propietat de les seves terres. La lletra de la concessió aprovada per la majoria oficialista a La Asamblea Nacional atorga al concessionari beneficis que deixen desprotegits a la població nacional.

Finalment, moltes joves entre elles **Madeleine Caracas**, dies abans de la protesta de persones jubilades i l'aixecament iniciat per estudiants, van encapçalar una protesta davant el que van considerar, la indolència governamental davant la crema de la Reserva Natural Indio Maiz. En la seva universitat, i mitjançant un vídeo que es va fer viral a les xarxes, Caracas va encarar el cap de la bancada del govern. Ella també va liderar accions estudiantils i durant la primera sessió d'un Diálogo Nacional convocat per buscar sortida a la crisi, va llegir els noms dels estudiants assassinats. Encara caldrà veure si es complirà el crit de lluita de les feministes en altres latituds i a Nicaragua, que diu que la revolució serà feminista o no serà.

Foto portada: telesur.net

Nicaragua: Dones a les trinxeres

Escrit per Sylvia Ruth. SeMLac / SemMexico / La Independent
dimecres, 20 de juny de 2018 23:34

[video rtve.es](https://www.rtve.es/video)